

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. ve věci

žalobce: V. L., narozený dne „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem,
se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,

proti

žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního
hospodářství,
se sídlem Velká hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2016, č. j. 929/DS/2016,
JID: 44385/2016/KUUK/Bal,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasně podanou žalobou prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 14. 3. 2016, č. j. 929/DS/2016, JID: 44385/2016/KUUK/Bal, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Chomutova, odbor dopravních a správních činností (dále jen „magistrát“), ze dne 9. 6. 2015, č. j. MMCH/46914/869/2015/ODaSČ/Šp, kterým byl

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 19. 2. 2016 (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 30. 4. 2015 v 11:12 hodin v obci Chomutov na silnici č. 1/13, při řízení osobního motorového vozidla tovární značky BMW, r. z. „X“, překročil maximální dovolenou rychlost mimo obec 90 km/h, když mu byla silničním radarovým rychloměrem naměřena rychlost 156 km/h po odečtení odchylky $\pm 3 \%$, tedy 151 km/h, za což mu byla podle ust. § 125c odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 5 000 Kč, podle ust. § 125c odst. 5 mu byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a podle ust. § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“), mu byla uložena povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Současně žalobce požadoval, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítl, že mu nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí, ačkoliv podáním ze dne 9. 6. 2015 výslovně požádal, o informaci, kdy budou podklady pro rozhodnutí nashromážděny. Žalobce připustil, že se ústního jednání nařízeného na den 9. 6. 2015 nezúčastnil ani on, ani jeho zmocněnec, avšak písemným podáním jeho zmocněnec požádal o zaslání vyrozumění o ukončení nashromáždění podkladů pro rozhodnutí, aby se mohl k těmto podkladům vyjádřit. Magistrát však jeho zmocněnci místo vyrozumění zaslal prvoinstanční rozhodnutí, které mu bylo dne 9. 9. 2015 doručeno prostřednictvím datové schránky, což považuje za překvapivé. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. 32 Cdo 1019/2009, který se zabývá tzv. překvapivým rozhodnutím. Žalobce je přesvědčen o skutečnosti, že bylo porušeno jeho základní právo vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí, které je zakotveno v čl. 38 Listiny základních práv a svobod, a dále na navazujícím ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce podotkl, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí v souvislosti s touto námitkou zabýval možností projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce, které je však podle jeho názoru nutno odlišit od práva účastníka řízení na seznámení se s podklady pro rozhodnutí. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 6. 2009, sp. zn. 15 Ca 258/2008. Žalobce připomněl, že v předvolání byl poučen o svých právech, které zakládá ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, a nikoliv o svých právech dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu.
3. Žalobce dále namítal, že mu před vydáním napadeného rozhodnutí nebyla sdělena oprávněná úřední osoba, která bude ve věci v odvolacím řízení rozhodovat, ačkoliv o to žalovaného v podání ze dne 5. 10. 2015 požádal. Žalobce připomněl, že povinnost sdělit účastníkům řízení jméno osoby, která bude ve věci rozhodovat, žalovanému ukládá ust. § 4 odst. 1 správního řádu a také ust. § 15 odst. 4 téhož zákona. Žalobce trvá na tom, že žalovaný měl dostatek času, aby žalobce o oprávněné osobě vyrozuměl, neboť svou žádost žalovanému zaslal 5 měsíců před vydáním napadeného rozhodnutí, a tím, že žalovaný na jeho žádost nijak nereagoval, mu znemožnil namítnutí podjatosti úřední osoby. Důvody podjatosti úřední osoby JUDr. et Mgr. S. K. žalobce uplatní až tehdy, pokud soud zruší napadené rozhodnutí. Žalobce je přesvědčen o skutečnosti, že se žalovaný nemůže vyhnout své zákonné povinnosti tím, že v předchozích správních řízeních odkázal zmocněnce žalobce na webové stránky.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

4. Vedle toho žalobce namítl, že výrok prvoinstančního rozhodnutí je vnitřně rozporný, neboť z něho není zřejmé, zda se žalobce předmětného přestupku dopustil v obci či mimo obec. Výrok prvoinstančního rozhodnutí proto považuje za nesrozumitelný. Dále žalobce namítl nedostatečně zjištěné místo spáchání přestupku, neboť silnice č. 1/13 vede z obce Teplice do obce Ostrov a je dlouhá cca 90 km, z čehož 10 km vede obcí Chomutov. Vzhledem k tomu, že magistrát neprovedl jiné dokazování než čtení úředních záznamů, žalobce nemůže přisvědčit tomu, že místo spáchání přestupku bylo spolehlivě zjištěno. Žalobce poukázal zejména na to, že výrok rozhodnutí musí být natolik individualizován, aby nemohl být zaměněn s jiným, tedy aby byla vyloučena překážka litispendence a res iudicata. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, a ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že se s touto námitkou správní orgán nevypořádal a místo spáchání údajného přestupku nespecifikoval. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 51/2007-84, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že nevypořádání se se všemi uplatněnými námitkami účastníků řízení způsobuje nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí. V této souvislosti žalobce připomněl znění ust. § 68 odst. 3 správního řádu a s ním související rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109.
5. Žalobce namítl nesprávně zjištěný skutkový stav. Žalobce se domnívá, že magistrát měl nedostatečné podklady pro vydání rozhodnutí, neboť neprovedl další dokazování, kterým by prokázal skutkový stav nad rozumnou pochybnost a vycházel pouze z oznámení o přestupku a úředního záznamu sepsaného zasahujícími policisty a CD záznamu. Žalobce trvá na tom, že magistrát tak zatížil své rozhodnutí podstatnou vadou řízení a poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. 1 As 96/2008 a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2009, sp. zn. 30 Cdo 3947/2007.
6. Žalobce dále namítl, že měření rychlosti bylo provedeno nesprávně, neboť z videozáznamu měření rychlosti je zřejmé, že policisté se při měření rychlosti výrazně k měřenému vozidlu žalobce přiblížili, což způsobilo, že žalobci byla naměřena výrazně vyšší rychlost, než jakou se skutečně pohyboval. Žalobce odkázal na návod k obsluze rychloměru PolCam PC2006, konkrétně na stranu 6, kde je uvedeno, že měřené vozidlo musí být ve druhém snímku zobrazeno ve stejné nebo menší velikosti při nezměněném ZOOMu objektivu. K tomu žalobce doplnil, že výstup z měření rychloměru PolCam nepovažuje s odkazem na ust. § 51 odst. 1 správního řádu za přípustný důkazní prostředek. Žalobce zdůraznil, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze a v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-56.
7. Poslední námitka žalobce se týkala absence formy zavinění ve výroku prvoinstančního rozhodnutí. Žalobce podotkl, že z výroku prvostupňového rozhodnutí není zřejmá konkrétní forma zavinění, jakou vzal správní orgán za prokázanou. Žalobce připomněl znění ust. § 77 zákona o přestupcích. Žalobce rovněž namítl, že tato vada má vliv na jeho práva, neboť nelze vyloučit liberalizaci bodového systému. Navíc se žalobce domnívá, že v předmětné věci zůstala důvodná pochybnost ohledně spáchání údajného skutku zavinění, když přestupek je definován jako zaviněné jednání.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

8. Žalovaný spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. K věci žalovaný uvedl, že žalobce byl řádně předvolán k nařízenému ústnímu jednání na den 9. 6. 2015 a v předvolání byl poučen o možnosti konání ústního jednání v jeho nepřítomnosti. Žalovaný podotkl, že předvolání bylo žalobci doručeno vložení do domovní schránky dne 25. 5. 2015, tedy více než 15 dní přede dnem ústního jednání. Na této skutečnosti nemůže podle žalovaného nic změnit ani skutečnost, že žalobce si dne 1. 6. 2015 zvolil zmocněnce, Ing. M. J., který měl na přípravu jednání více než týden. Žalobce ani jeho zmocněnec se k nařízenému jednání nedostavili, přičemž omluvu zaslal zmocněnec žalobce dne 9. 6. 2015 až ve 21:25, a tedy ji nelze považovat za včasnou. Žalovaný k tomu podotkl, že zmocněnec žalobce je mu znám z úřední činnosti, a je znalý procesních postupů v řízení o přestupcích. Žalovaný se domnívá, že pokud měl žalobce skutečný zájem na seznámení se s podklady pro rozhodnutí, pak se mohl dostavit k ústnímu jednání, které slouží zejména k seznámení žalobce s nashromážděnými podklady, či kdykoliv jindy před vydáním prvoinstančního rozhodnutí. Žalovaný rovněž připomněl právo žalobce nahlížet do správního spisu, kterého taktéž žalobce ve správním řízení nevyužil.
9. K nesdělení jména oprávněné úřední osoby, která bude v odvolacím správním řízení rozhodovat, žalovaný uvedl, že zmocněnce žalobce ve správním řízení před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí odkázal pro futuro pro všechny případy, v nichž vystupuje jako zmocněnec, dopisem ze dne 10. 7. 2015, č. j. 2664/DS/2015, JID: 92540/2015/KUUK, na webové stránky Krajského úřadu Ústeckého kraje, kde je jmenovitý přehled všech oprávněných úředních osob oddělení dopravně správních agend, jež zajišťují výkon státní správy v přenesené působnosti odvolacího orgánu. Podle žalovaného tak měl zmocněnec žalobce prokazatelně tři měsíce na to, aby mohl účinně uplatnit námitku podjatosti vůči konkrétní osobě. K tomu žalovaný doplnil, že ani po podání odvolání žalobce námitku podjatosti nevznese, ačkoliv odvolání bylo podáno dne 5. 10. 2015 a napadené rozhodnutí bylo vydáno až dne 14. 3. 2016. Tvrzení žalobce o tom, že konkrétní důvody k podjatosti JUDr. et Mgr. K. vznesl až po zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný považuje za účelové tvrzení, a připomněl, že Nejvyšší správní soud v minulosti judikoval, že zneužití práva nemůže pojmát právní ochrany.
10. Žalovaný konstatoval, že místo spáchání předmětného přestupku bylo zjištěno dostatečně. Předně žalovaný upozornil na skutečnost, že žalobce v odvolání, ani jeho doplnění, nenamítal nesprávné označení místa spáchání údajného přestupku. Žalovaný je přesvědčený o tom, že použitá formulace „v obci Chomutov... mimo obec“ nemá vliv na správnost rozhodnutí. Podle žalovaného je jednoznačné, že předmětný přestupek byl spáchán mimo obec, o čemž svědčí i právní kvalifikace přestupku ve výroku rozhodnutí. Žalovaný zdůraznil, že nezaměnitelnost skutku se neposuzuje jen podle označení místa přestupku, ale i dle jiných údajů jako je datum a čas spáchání přestupku, popis protiprávního jednání či označení měřeného vozidla. K nevypořádání se s námitkou žalobce žalovaný uvedl, že tuto námitku žalobce uplatnil až po proběhlém ústním jednání a v následném odvolání od této námítce žalobce upustil, neboť podal toliko blanketní odvolání a ke slibovanému doplnění odvolání nedošlo.
11. Námitku žalobce ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu žalovaný považuje za bezvýznamnou, neboť ji žalobce opětovně neuplatnil ve svém odvolání. Žalovaný trvá na tom, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti je dostatečně zdokumentováno podklady Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Policie České republiky. Žalovaný nemá žádnou pochybnost o spáchání přestupku žalobcem, když žalobce byl zasahující hlídkou Policie České republiky po zastavení vozidla ztotožněn. Žalovaný trvá na tom, že podklady od Policie České republiky dokládají, že měření rychlosti provedli policisté k tomu odborně způsobilí a k měření použili platně ověřený radarový rychloměr. V této souvislosti žalovaný poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2014, sp. zn. III. ÚS 1838/14, v němž se Ústavní soud ztotožnil s judikaturou Nejvyššího správního soudu ohledně dokumentů obsažených ve správním spise a potřeby dalšího dokazování.

12. K poslední námitce žalobce žalovaný podotkl, že prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno před účinností novely zákona o přestupcích, a proto jej ani žalovaný nemohl v odvolání aplikovat. Za nesmyslné považuje žalovaný tvrzení žalobce, že absence formy zavinění je vadou, která má vliv na práva žalobce, zejména na jím zmiňovaný bodový systém.
13. Závěrem žalovaný vyjádřil přesvědčení, že práva žalobce nebyla v řízení před správními orgány obou stupňů dotčena, a trvá na tom, že správní orgány obou stupňů postupovaly v souladu s platnými právními předpisy a vycházely ze spolehlivě zjištěného stavu věci.

Posouzení věci soudem

1. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem souhlasil a právní zástupce žalobce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním, takže se má za to, že souhlas udělil, když byl o tomto následku ve výzvě výslovně poučen.
2. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu soudního řádu správního, který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
14. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není z hlediska uplatněných žalobních námitek důvodná.
15. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že dne 6. 5. 2015 obdržel magistrát od Policie ČR, KŘP Ústeckého kraje, územní odbor Chomutov, oznámení přestupku ze dne 30. 4. 2015, v němž bylo magistrátu oznámeno podezření ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, jehož se měl dopustit žalobce dne 30. 4. 2015 v 11:12 hodin na silnici 1/13, u sídliště Kamenná, Chomutov tím, že překročil maximální dovolenou rychlost mimo obec 90 km/h o 61 km/h. Součástí tohoto oznámení bylo i CD s videozáznamy a fotografiemi, a dále kopie osvědčení č. „X“ opravňující pprap. M. P. o absolvování odborné přípravy pro užívání silničního

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rychloměru PolCam, kopie osvědčení č. „X“ opravňující nstržm. V. V. o absolvování odborné přípravy pro užívání silničního rychloměru PolCam, kopie výpisu z evidenční karty žalobce a úřední záznam ze dne 30. 4. 2015, sepsaný pprap. M. P., z něhož soud zjistil, že předmětného dne bylo v 11:12 hodin na silnici č. 1/13, u sídliště Kamenná Chomutov ve směru na Most, zastaveno hlídkou DI-Chomutov vozidlo OA BMW X5 3.0 D X70, r. z. „X“, pro podezření ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. Řidič byl ztotožněn jako V. L., narozený dne „X“, trvale bytem „X“. Řidiči bylo sděleno, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec, kdy měřenému vozidlu byla naměřena rychlost 156 km/h, po odečtu odchylky $\pm 3 \%$ (tj. 5 km/h) tedy 151 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 61 km/h. Vzhledem k tomu, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 61 km/h nedovoluje projednání přestupku v blokovém řízení, byl žalobce poučen, že věc bude postoupena k do vyřešení Magistrátu města Chomutova. Dechová zkouška na alkohol byla provedena s negativním výsledkem. Měření bylo prováděno kontrolním rychloměrem PolCam PC2006 s nastavením a dle návodu k obsluze daným výrobcem.

16. Magistrát na základě zjištěných informací zaslal žalobci dne 13. 5. 2015 oznámení, jehož součástí bylo i předvolání k ústnímu jednání, které bylo nařízeno na den 9. 6. 2015, v 11:00 hodin. Zásilka byla doručena dne 25. 5. 2015 vložení do domovní schránky žalobce. V předvolání byl žalobce poučen podle ust. § 36 odst. 4, § 33, § 79 odst. 6, § 62 odst. 1 písm. a) a § 60 správního řádu a podle ust. § 73 odst. 2 a § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Magistrátu byla následně doručena plná moc ze dne 1. 6. 2015, podle níž si žalobce zvolil jako svého zástupce pro správní řízení Ing. M. J. Z protokolu ústního jednání nařízeného na den 9. 6. 2015 soud zjistil, že jednání proběhlo v nepřítomnosti žalobce i jeho zmocněnce. Zasláná omluva nebyla zaslána řádně a včas, neboť byla magistrátu doručena dne 9. 6. 2015 v 21:25 hodin, tedy více jak po deseti hodinách od konání ústního jednání. Dále soud zjistil, že při ústním jednání byl čten obsah správního spisu. Magistrát následně přistoupil dne 9. 6. 2015 k vydání rozhodnutí č. j. MMCH/46914/869/2015/ODaSČ/Šp, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, podle ust. § 125c odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu mu uložil pokutu ve výši 5 000 Kč, podle ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu mu uložil zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců, s účinností ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku a podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích mu uložil povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce dne 12. 10. 2015 blanketní odvolání, v němž požadoval zaslání kopie správního spisu, a také požadoval, aby byl před vydáním rozhodnutí poučen o tom, kdo bude ve věci rozhodovat, aby mohl případně namítat podjatost této osoby. Dále uvedl, že podání doplní v zákonné lhůtě. Magistrát zmocněnce žalobce dne 14. 10. 2015 vyzval k doplnění odvolání, na což zmocněnec žalobce nijak nereagoval. Magistrát zmocněnce žalobce dále poučil o možnosti nahlížet do spisu, sdělil mu termíny možného nahlížení do spisu, včetně možnosti nahlížení do spisu v jiný termín, který je možné dohodnout po předchozí telefonické domluvě, při nichž správní orgán žalobci či jeho zástupci dle ust. § 38 odst. 4 správního řádu pořídí účastníkům kopie správního spisu. Žalobce nevyužil svého práva nahlížení do spisu, ani si nepřišel pořídít kopie správního spisu a neseznámil se s podklady pro napadené rozhodnutí.
17. Dle ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

90 km/h; na silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 110 km/h a na dálnici rychlostí nejvýše 130 km/h. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km/h.

18. Dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více nebo mimo obec o 50 km/h a více.
19. Vzhledem k jednotlivým uplatněným žalobním námitkám se soud ponejprv zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost, neboť pokud by soud shledal tuto námitku důvodnou, byl by nucen rozhodnutí zatížené touto vadou bez dalšího zrušit, a to s poukazem na ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., aniž by se mohl zabývat dalšími žalobními tvrzeními. Žalobce spatřoval nesrozumitelnost správních rozhodnutí v tom, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí nebylo dostatečně vymezeno místo spáchání skutku – porušení maximální dovolené rychlosti mimo obec či zda šlo o porušení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, přičemž žalovaný se s touto námitkou v napadeném rozhodnutí nevypořádal.
20. Dle ust. § 77 přestupkového zákona platí, že: výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).
21. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Při tom je třeba vycházet z výrokové části rozhodnutí, která jediná je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková jen ona může nabýt právní moci. Jen z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena. Pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.
22. Při posuzování námitky žalobce soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce nedostatečného určení místa spáchání přestupku jako „na silnici I/15 v obci Chrástce“. Toto vymezení místa spáchání přestupku shledal dostatečným, neboť společně s časem (13:45 hodin) a způsobem spáchání přestupku konkretizuje skutek tak, aby nemohl být zaměněn s jiným.
23. V nyní projednávané věci je ve výroku rozhodnutí magistrátu specifikace místa a času spáchání skutku - porušení maximální dovolené rychlosti v obci - uvedena následujícím způsobem: „... dne 30. 4. 2015 v 11:12 hodin, v obci Chomutov na silnici 1/13, řídil motorové vozidlo tov. zn. BMW, r. z. „X“ nedovolenou rychlostí 156 km/h. Při zvažení možné odchylky měřicího zařízení ve výši 3 % z naměřené rychlosti, mu byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 151 km/h, čímž povolenou rychlost pro jízdu mimo obec (90 km/h) překročil o 61 km/h.“ Z výše uvedeného je tedy logicky vyvoditelné, že pokud je ve výroku rozhodnutí o přestupku uvedeno místo spáchání přestupku výše zmíněným způsobem, k

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tomu upřesněno časem počítaným na minuty a je zde uvedeno i konkrétní protiprávní jednání, tedy překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec, ač na silnici nacházející se na území obce Chomutov, tak je nutno vyloučit stěžovatelovu námitku, že i když je přestupek takto vymezen, mohl by být stěžovatel vícekrát stíhán za spáchání totožného přestupku, tedy že by k protiprávnímu jednání mělo dojít dne 30. 4. 2015 v 11:12 hodin na silnici 1/13 nacházející se na území obce Chomutov. Není sice vyloučeno, že by se žalobce nemohl na stejném úseku dopustit přestupku dalšího, ale tento další skutek by byl nadále konkretizován porušením skutkové podstaty (byť by se jednalo o porušení maximální dovolené rychlosti mimo obec) a určením času, který by se od výše projednávaného přestupku tím pádem lišil.

24. Soud si je vědom toho, že slovní spojení „v obci Chomutov“ je zvoleno poněkud nešťastně, nicméně se nedomnívá, že by kvůli nedoplnění slov „na území“ obce Chomutov ve výroku rozhodnutí by tato vada způsobila nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí, neboť z výroku prvoinstančního rozhodnutí je zřejmé, že předmětný přestupek se stal mimo obec, kde je právním předpisem stanovena nejvyšší dovolená rychlost mimo obec na 90 km/h, což je ostatně ve výroku prvoinstančního rozhodnutí také uvedeno.
25. Žalobce současně poukazoval na skutečnost, že se žalovaný s jeho námitkou ohledně nedostatečně zjištěného místa spáchání předmětného přestupku nevypořádal. V této souvislosti soud vycházel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014–43 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že je obecně vhodné, aby žalobce neuchovával paletu svých námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu (soudní řízení), ale uplatnil své námitky již v podaném odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, neboť se jinak zcela zbytečně připraví o posouzení svých námitek v obou instancích správního řízení.
26. Na tomto místě soud konstatuje, že odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí bylo podáno dne 12. 10. 2015, přičemž neobsahovalo žádné odvolací námitky, tj. jednalo se o blanketní odvolání. Odvolání žalobce nebylo v zákonné lhůtě, jak avizoval zmocněnec žalobce, doplněno, a to ani přes zaslanou výzvu magistrátu. Pokud žalobce v pozici odvolatele neuplatnil kvalifikovaným a zákonem stanoveným postupem odvolací námitky (proti postupu, resp. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně), aniž by mu v tomto cokoli bránilo, sám se tak připravil o možnost, aby správní orgány (odvolací správní orgán, tj. žalovaný) na tyto povinně reagovaly vydáním příslušného rozhodnutí, kde by byly tyto námitky vypořádány. Takovéto námitky pak může stěžít prvně procesně úspěšně uplatňovat poté, co bylo řízení o přestupcích, kterých se dopustil, pravomocně skončeno (jde o žalobní námitky uplatněné pod body 38 až 58 žaloby). Akceptací takového přístupu žalobce by se zpochybnila sama úloha správního soudnictví, které má v daném případě přezkoumávat to, zda správní orgány postupovaly v souladu s právními předpisy při vydávání žalobou napadených rozhodnutí. Ostatně tomuto názoru žalovaného plně odpovídá i ust. § 71 odst. 1) písm. d) s. ř. s., kde je uvedeno, že žaloba musí obsahovat „žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.“
27. S ohledem na výše uvedené však v daném případě nemohl žalobce úspěšně uplatnit žalobní body ohledně nedostatečně zjištěného místa spáchání předmětného přestupku, které jsou ve skutečnosti novými námitkami nahrazujícími námitky odvolací. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 5. 11. 2008, č. j. 54 Ca 3/2008–83, který byl publikován se Sbírce rozhodnutí NSS pod

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

č. 2/2009, ve kterém se uvádí: „Soud rozhodující o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů ve správním soudnictví totiž není správním orgánem III. stupně, který by měl nabízet jejich činnost, jeho úlohou je přezkoumávat v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Je sice pravda, že soudy rozhodující ve správním soudnictví (v rámci tzv. plné jurisdikce) mohou provádět dokazování (§ 77 SŘS), avšak nikoliv za účelem stanovení zcela nového skutkového stavu na základě účastníkem správního řízení uplatnění těch skutečností a důkazů, které nebyly a zároveň ani objektivně (tj. po přihlédnutí k obsahu správního spisu) nemohly být známy správnímu orgánu.“ V opačném případě lze podle judikatury Nejvyššího správního soudu pochybovat o účelovosti takových tvrzení (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, a ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

28. Na základě všech výše uvedených skutečností je nutné námitky žalobce ohledně nedostatečně určeného místa spáchání přestupku posoudit jako nedůvodné.
29. Obdobně nepřipadná je i související námitka, dle které měl žalovaný do výroku napadeného rozhodnutí doplnit formu zavinění žalobcem spáchaného přestupku. V českém přestupkovém, jakož i v trestním, právu se rozlišují dva druhy zavinění, a to úmysl a nedbalost. K zavedení povinnosti uvádět tento znak přestupku do ust. § 77 přestupkového zákona došlo novelou č. 204/2015 Sb., účinnou od 1. 10. 2015 – tedy až po vydání prvoinstančního rozhodnutí. Dosavadní právní úprava uváděla formu zavinění ve výrokové části pouze u přestupků spáchaných úmyslně a za předpokladu, že je tato forma vyžadována. Novou právní úpravou mělo dojít ke sjednocení této uváděné skutečnosti a to tak, že výrok rozhodnutí bude obsahovat jednoznačné vyjádření formy zavinění u všech přestupků, nikoli pouze u přestupků spáchaných úmyslně. Je proto pravdou, že v souladu s přijetím zákona č. 204/2015 Sb., musí výroková část obsahovat žalobcem zmíněnou formu zavinění, nicméně o přestupku bylo magistrátem rozhodováno dne 9. 6. 2015 neboli před účinností novely zákona o přestupcích. Magistrát potažmo žalovaný tak byli vázáni právní úpravou účinnou v době rozhodování, kdy výrok rozhodnutí musel obsahovat popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce, o započtení doby do doby zákazu činnosti, o uložení ochranného opatření, o nároku na náhradu škody a o náhradě nákladů řízení. Z přechodných ustanovení ke zmíněné novele zákona vyplývá, že všechna řízení o přestupcích, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti zmíněné novely, se dokončí podle zákona o přestupcích ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Soud s ohledem na výše uvedené tak neshledal, že by správní orgány postupovaly v rozporu s účinnou právní úpravou a zároveň dospěl k závěru, že výroková část zcela naplňuje požadavky ust. § 77 zákona o přestupcích, neboť obsahuje právní kvalifikaci přestupku, popis skutku, označení místa a času spáchání, vyslovení viny a v neposlední řadě i výši trestu. Soud tak žalobcovu námitku shledal nedůvodnou.
30. Dále soud uvádí, že se neztotožnil se žalobcovými námitkami v tom směru, že správní orgány obou stupňů rozhodovaly na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalobce namítal, že magistrát vycházel z nedostatečných podkladů a nesprávného měření rychlosti.
31. Hlavním kritériem při zjišťování skutkového stavu v rámci správního řízení je zásada materiální pravdy vyjádřená v ust. § 3 správního řádu, dle níž musí správní orgán postupovat tak, aby byl stav věci zjištěn dostatečným způsobem, nevzbuzujícím důvodné

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pochybnosti. Za zjištění skutkového stavu věci je tak primárně odpovědný správní orgán, který opatřuje podklady pro vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 61/2012 – 15, dostupný na www.nssoud.cz). Pro řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je navíc zásada materiální pravdy konkretizována v tom smyslu, že správní orgán je i bez návrhu povinen zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Takovéto řízení je výlučně ovládáno zásadou vyšetřovací a dále zásadou objektivního, nestranného přístupu, a je to tedy správní orgán, který nese odpovědnost za případné nesplnění této povinnosti.

32. Protiprávní jednání žalobce bylo podle názoru soudu bezpečně prokázáno listinnými důkazy. V přezkoumávané věci nenavrl žalobce, ani jeho zmocněnec, provedení jakéhokoliv jiného důkazu, nevyužil svého práva k seznámení se s podklady pro rozhodnutí, neúčastnil se ústního jednání, ani nevyužil svého práva nahlížení do správního spisu. V přestupkovém řízení se magistrát opíral o spis Policie ČR, přičemž vycházel zejména z následujících podkladů: (1) oznámení přestupku ze dne 30. 4. 2015, č. j. KRPU-99889-2/PŘ-2015-040306; (2) úředního záznamu ze dne 30. 4. 2015, (3) výpisu z evidenční karty řidiče (žalobce); (4) CD záznamu, který obsahoval fotodokumentaci k překročení nejvyšší dovolené rychlosti a videozáznamy řešení dopravního přestupku hlídkou Policie ČR. Vyjmenované podklady hodnotí soud jako dostatečné, když ke shodnému závěru v obdobné věci dospěl i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž je uvedeno, že: „... podklady, které správní orgány použily k zjištění skutkového stavu a prokázání žalobcovy viny, zpravidla postačují k vydání rozhodnutí, že se obviněný dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (obdobně viz rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 – 35).“
33. Soud se neztotožňuje ani s námitkou žalobce ohledně nesprávného měření rychlosti, kterou žalobce dovodil z pořízených fotografií.
34. Z výše shrnutého průběhu správního řízení je zřejmé, že žalobce v dané věci sám zvolil takovou strategii, aby po celé správní řízení nevyslovil jedinou námitku skutkového charakteru a ponechal všechna svá tvrzení až na řízení před soudem, proto se s nimi ani žalovaný nemohl vypořádat v napadeném rozhodnutí, jak ostatně soud konstatoval výše. Přitom z průběhu správního řízení je nepochybně zřejmé, že žalobci uplatňování práv před správním orgánem nebylo nijak znemožněno ani ztíženo. Na tomto místě soud opakuje, že oznámení o přestupku spolu s předvoláním k ústní u jednání bylo žalobci doručeno dne 25. 5. 2015, magistrátu byla následně doručena plná moc udělená Ing. M. J., nicméně ani žalobce, ani jeho zmocněnec se následně nedostavili k nařízenému ústnímu jednání, při němž byly provedeny listinné důkazy. Tím se žalobce připravil o možnost osobně se k věci vyjádřit, seznámit se se správním spisem a navrhopat důkazy ve věci. Magistrát následně přistoupil k vydání prvoinstančního rozhodnutí, proti němuž podal zmocněnec žalobce dne 12. 10. 2015 blanketní odvolání. Žalobce k věci ve správním řízení tedy nevznnesl žádné námítky, a to přestože byl k doplnění odvolacích důvodů řádně vyzván. Popsaný postup žalobce nelze hodnotit jinak než jako zcela účelový a rovněž žalobní námítky se jeví ve světle žalobcova jednání naprosto nevěrohodnými.
35. Navíc z návodu k obsluze rychloměru PolCam PC2006, na který odkazoval žalobce je zřejmé, že pokud je na druhé fotografii při měření měřeného vozidla zezadu vozidlo větší, znamená to, že měřící vozidlo se pohybovalo rychleji než měřené vozidlo. Nicméně jednoduchým výpočtem se dá spočítat zrychlení měřícího vozidla, které se pak odečte od

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

první změřené rychlosti vozidla, neboť existuje předpoklad, že již před prvním změřením měřící vozidlo zrychlovalo. Zrychlení (a) je rovno okamžité rychlosti (v) děleno určitou dobou (t). Vozidlo zrychlilo ze 151 km/h na 156 km/h, tedy o 5 km/h či o 1,3889 m/s (v), za dobu 4,8 sekundy (na první fotografii je uveden čas 0,1 sekundy, na druhé je uveden čas 4,9 sekundy). Vozidlo tedy zrychlilo o 0,2893 m/s, tedy o 1,0416 km/h. Na první fotografii je uvedená rychlost 151 km/h, tedy 41,944 m/s. Zrychlení neznámá nic jiného než změnu velikosti rychlosti každou sekundu, což v předmětném případě činí zrychlení o 0,2893 m/s. Abychom se dostali k rychlosti před prvním změřením, použijeme stejný časový úsek, tedy dobu 4,8 sekundy, které od první změřené rychlosti 41,944 m/s (151 km/h) musíme odečíst ($0,2893 \times 4,8$). Výsledek činí 40,55536 m/s, tedy 146 km/h. Z tohoto výsledku je zřejmé, že měřící vozidlo zrychlilo na 151 km/h z rychlosti 146 km/h. Budeme-li z tohoto předpokladu vycházet, pak i po případném odečtení možné odchylky $\pm 3 \%$ z nižší (vypočtené) rychlosti, nelze jednání žalobce posoudit podle jiného ustanovení než podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Při řešení dopravního přestupku je totiž výše rychlosti potřebná ke zjištění, o kolik km/h řidič překročil nejvyšší dovolenou rychlost, aby se jeho jednání mohlo posoudit podle příslušné skutkové podstaty. Vzhledem k tomu, že nejvyšší dovolená rychlost mimo obec je zákonem o silničním provozu upravena na 90 km/h, pak se v předmětném případě stále nacházíme v intencích ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu, podle něhož se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 50 km/h a více. Nicméně soud trvá na tom, že předmětnou námitku měl žalobce vznést již ve svém odvolání, a pouze pro úplnost soud provedl fyzikální výpočet. V této souvislosti soud opětovně poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43 (dostupný na www.nssoud.cz) a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 5. 11. 2008, č. j. 54 Ca 3/2008-83, který byl publikován se Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2/2009, jenž se zabývají uplatněním námitek ve správním řízení již v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, a na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, a ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, všechny dostupné na www.nssoud.cz, podle nichž lze v případě neuplatnění námitek v odvolacím řízení pochybovat o účelovosti tvrzení v soudním řízení.

36. Pokud by žalobce namítal ve správním řízení chybně provedené měření, bylo by povinností žalovaného odstranit pochybnosti o vině žalobce a provést jako důkaz návod k obsluze měřícího zařízení. Tento závěr má oporu i v judikatuře Nejvyššího správního soudu, např. v jeho rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, či ze dne 24. 09. 2014, č. j. 6 As 187/2014-60 (oba dostupné na www.nssoud.cz). Nicméně vzhledem k pasivitě žalobce ve správním řízení k tomuto návrhu ze strany žalobce nedošlo. Soud má proto za to, že přestupkové jednání bylo prokázáno správními orgány bez důvodných pochybností ve smyslu ust. § 3 správního řádu a žalobce se dopustil přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Veškeré námitky žalobce ohledně nesprávného měření je tak nutno vyhodnotit jako nedůvodné.
37. Žalobce spatřoval vadu nezákonnosti správních rozhodnutí v tom, že nebyl před vydáním napadeného rozhodnutí informován o tom, kdo bude o jeho odvolání rozhodovat, aby mohl případně podat námitku podjatosti této osoby.
38. Dle ust. § 15 odst. 4 správního řádu se o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena.

39. Smyslem zákonné úpravy spisového záznamu osoby, jež se jménem správního úřadu podílí na jeho rozhodovací činnosti, je zejména transparentnost správního řízení. A to takovým způsobem, aby byla vyloučena jistá „kabinetnost“ správy, a aby v jednotlivých řízeních za správní orgán nevystupovaly anonymní osoby, jež by ve vztahu podjatosti k účastníku mohly potenciálně působit v jeho neprospěch. Tento princip je pak podpořen i institutem povinnosti informovat účastníka řízení o oprávněných osobách, pakliže o to požádá. Žalobci je možné proto přisvědčit, že postup žalovaného, jenž jej v dané věci i přes výslovnou žádost o osobách zmocněných rozhodnout o jím podaném odvolání neinformoval, lze považovat za vadu řízení. Povinnosti dle ust. § 15 odst. 4 správního řádu se přitom žalovaný nemohl zprostit ani postupem, kdy zástupci žalobce již dne 10. 7. 2015 pro všechny budoucí případy zaslal odkaz na své oficiální webové stránky se seznamem veškerých osob, jež pro něj zajišťují agendu rozhodování o odvolání na úseku dopravních přestupků. Má proto pravdu žalobce, že odkaz na seznam osob, neučiněný navíc v konkrétním případě, ale pro neurčitý počet řízení v budoucnu, je z hlediska procesních požadavků na povinnosti správního orgánu nedostačující. I v případě, že by však žalovaný uvedený postup aplikoval v každém jednotlivém řízení, by takovouto informaci nebylo možné považovat za dostačující, neboť z ní nevyplyvá, které konkrétní oprávněné osoby z množiny veškerých v seznamu uvedených byly zmocněny k přezkumu prvoinstančního rozhodnutí v této individuální věci.
40. Nicméně ne každá vada způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. A tak je tomu i zde – přestože se žalovaný ve vztahu k žalobci dopustil pochybení, žalobci v jeho důsledku nevznikla žádná újma, resp. nedošlo k žádnému poškození jeho procesních práv, a to ani jeho práva na obhajobu. Argumentaci, že nechtěl doplnit odvolání dříve, než bude informován o zmocněném úředníku, protože se obával ustanovení podjaté osoby, jež by v řízení mohla působit v jeho neprospěch, je nutné odmítnout jako účelovou. I pakliže by se totiž jeho obavy následně ukázaly jako oprávněné a jím podané doplnění odvolání by bylo ze strany žalovaného „ztraceno“ či „zamlčeno“, měl by nepochybně k dispozici hned několik procesních prostředků, jímž by své tvrzení o podání doplnění odvolání mohl prokázat. Nelze nezmínit, že osoby nadané rozhodovací pravomocí působící jako zástupci státu, potažmo územně samosprávných celků, jsou pro svou funkci pečlivě vybírány, jen stěží lze proto automaticky předpokládat jejich zaujatost vůči účastníkům řízení a postup nejen v rozporu se správním řízením, ale dokonce i způsobem, jenž by mohl založit jejich trestněprávní odpovědnost. Shora uvedená námitka žalobce je tudíž nedůvodná.
41. Vedle toho žalobce namítal, že mu nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, neboť byl poučen podle ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, a nikoliv podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu.
42. Předně je třeba připomenout, že správní řád je právním předpisem obecným a zákon o přestupcích je právním předpisem speciálním, jak ostatně vyplývá z ust. § 51 zákona o přestupcích, v němž je uvedeno, že není-li v tomto nebo v jiném zákoně stanoveno jinak, vztahují se na řízení o přestupcích obecné předpisy o správním řízení. Uplatní se zde tedy princip *lex specialis derogat legi generali*, tedy že speciální (zvláštní) zákon o přestupcích má v případě střetu s obdobnou úpravou podle správního řádu před správním řádem přednost.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

43. V ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích je uvedeno, že obviněný z přestupku má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhnout důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. K výpovědi ani k doznání nesmí být donucován. Přičemž podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu věty první nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.
44. V předmětné věci je podstatné, že magistrát, jak ostatně žalobce sám v žalobě připustil, v předvolání ze dne 13. 5. 2015 žalobce výslovně poučil o jeho právu vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí. Učinil-li tak s odkazem na ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích jako zákona speciálního ke správnímu řádu, pak soud s ohledem na princip *lex specialis derogat legi generali*, nepovažuje tento postup správního orgánu za chybný, neboť obsahem se jedná o totožné sdělení zákonodárce, a to, že účastník řízení má právo vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, tedy ke skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu. Je nepochybné, že žalobce byl o svém právu vyjádřit se ke všem skutečnostem řádně poučen, a to dokonce s odkazem na speciální, nikoliv obecný, právní předpis, který se na projednávání dopravní přestupek vztahuje. Za podstatné považuje soud i to, že zmocněnec žalobce ani žalobce sám se k nařízenému ústnímu jednání dne 9. 6. 2015 nedostavili, a řádně, tedy včas, svou nepřítomnost neomluvili, ačkoliv žalobce byl ve správním řízení zastoupen zmocněncem, který je jak správnímu orgánu, tak soud znám z úřední činnosti (např. z řízení vedeném pod sp. zn. 78A 17/2016, sp. zn. 75A 5/2016, sp. zn. 15A 101/2015), neboť dlouhodobě zastupuje obviněné z dopravních přestupků. Zmocněnec žalobce si tak musí být vědom skutečnosti, že při ústním jednání před správním orgánem se účastník seznamuje s podklady pro rozhodnutí, přičemž pokud si chce předem připravit obhajobu, může využít institutu nahlížení do správního spisu ve smyslu ust. § 38 správního řádu.
45. Soud dále vycházel z nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 10. 2000, sp. zn. III. ÚS 58/2000, v němž je ve vztahu k právu účastníka vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ve věci k jeho podkladům uvedeno: „*Zásadám spravedlivého procesu, jak vyplývají z listiny (čl. 36 odst. 1), je nutno rozumět tak, že ve spojení s obecným procesním předpisem v řízení před správním orgánem musí být dána jeho účastníkovi možnost vyjádřit se nejen k provedeným důkazům a k věci samé, ale také navrhnout důkazy, jejichž provedení pro prokázání svých tvrzení pokládá za potřebné; tomuto procesnímu právu účastníka odpovídá povinnost správního orgánu nejen o vznesených návrzích rozhodnout, ale také – pokud jim nevyhoví – ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl.*“ Obdobný názor vyjádřil ve svém rozhodnutí ze dne 26. 2. 2010, pod č. j. 8 Afs 21/2009 - 243 (dostupný na www.nssoud.cz), též Nejvyšší správní soud. Skutečnost, že žalobce nevyužil svého práva, nelze dávat za vinu žalovanému, případně magistrátu, který splnil svou povinnost, žalobce řádně poučil a dal mu dostatečný prostor k vyjádření jeho stanoviska a seznámení se se správním spisem.
46. Soud se neztotožnil ani s tvrzením žalobce ohledně zaměňování projednání přestupku v nepřítomnosti účastníka správního řízení a právem na vyjádření se k podkladům rozhodnutí, neboť podle závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 As 50/2015-38 (dostupný na www.nssoud.cz), by se mělo nejprve hodnotit, zda byly splněny podmínky pro konání ústního jednání v nepřítomnosti žalobce. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže obviněný odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

důležitého důvodu, což se v předmětném případě stalo. Vzhledem k tomu, že na ústním jednání je žalobce seznámen s obsahem správního spisu, především s podklady pro rozhodnutí, pak nedostaví-li se žalobce k ústnímu jednání bez řádné omluvy, sám se rozhodl nevyužít svých práv, které s ústním jednáním úzce souvisí, a to včetně seznámení s podklady pro rozhodnutí a vyjádření se k nim.

47. Vzhledem k uvedenému nelze přisvědčit názoru žalobce, že nebyl ve správním řízení řádně poučen o svém právu k vyjádření se k podkladům rozhodnutí, a proto soudu nezbylo než i poslední námitku žalobce vyhodnotit jako nedůvodnou.
48. S ohledem na shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
49. Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému, který sice měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem dne 30. srpna 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)